Pregaria.cat

Entrada

Deixar-se trobar (IV)

Tot en contra

La dona li diu: Senyor, no tens res per a pouar i aquest pou és fondo. D'on la trauràs l'aigua viva?. El nostre Pare Jacob ens va donar aquest pou, i en bevia tan ell, com els seus fills i el seu bestiar. ¿Que potser ets més gran que no pas ell?. (Evangeli de Sant Joan 4,11-12).

Els dubtes de la raó.

Assegut a la cafeteria, els llibres sobre la taula al costat del tallat calent el Jordi no deixa de pensar sobre si realment aquell Jesús pot ser camí de felicitat o és pura impressió cultural.

"Jesús parla de l'aigua viva que sacia la set. Però quina és aquesta aigua?. Una manera de dir metafòricament el desig universal tan difícil d'expressar amb paraules?.

Concretem, si us plau. Vivim en un món determinat pels límits de la raó i la demostració. No caldria abans de fer una proposta com aquesta definir amb claredat l'objecte de l'oferta?.

Però amb quins mitjans compta Jesús? No els conec. És impossible que pugui pouar sense estris, que, com tothom sap, valen diners, necessiten un currículum i han d'anar avalats per una opinió pública ben definida.

La religió és l'opi del poble, deia Marx. La creença és el que manca per descobrir a la ciència, pensa molta gent.. La fe és el resultat de la por, segons Freud. L'aigua no es viva mai, és un compost material que s'analitza. Com pots dir, Jesús, seriosament, avui, que tens aigua viva que treu la set per sempre?."

La tradició també fa resistència.

La Mònica ha començat fa pocs mesos el doctorat en història. Si veiéssiu la seva taula és pitjor que el Laberint d'Horta. Però ella s'hi manega bé entre tants llibres i papers. També està capficada per la conversa entre Jesús i la samaritana.

"No et pensis, Jesús, que ets el primer que s'ha plantejat aquesta qüestió de la felicitat. Molts dels avantpassats ja es feien la mateixa pregunta. Quan es va cremar la biblioteca d'Alexandria van desaparèixer milers de llibres que cercaven el mateix. Mai més hem sabut d'ells. I què ?.

Potser estaríem millor si haguéssim llegit llurs planes?. Potser no es moririen de fam tants nens avui mateix?. És que potser et consideres més intel·ligent que Aristòtil, Sèneca o Plató?. Si ells no han trobat l'aigua viva, la trobaràs tu ?.

Tothom ha cercat aquesta aigua viva, i qui l'ha trobada?. Si fos tan fàcil, no penses que la gent no aniria amb gerres i galledes a omplir-se?. Des de que el món és món els humans no acabem de ser feliços. Quan ja sembla que tens cobertes les necessitats primàries, venen altres problemes.... i així no acabem mai."

Mentrestant Ell sembla que calla.

És al costat mateix del pou. Escolta amb molta intensitat les paraules de la dona samaritana, les del Jordi i la Mònica, les teves també. No li cauen malament. Les entén i les compren. El seu silenci no és que no tingui res a dir. Està habituat a escoltar. Malament podria donar resposta si abans no hagués estat atent a les dificultats i dubtes. No és una estratègia, és la seva forma de relacionar-se.

Si et sembla, doncs, que Jesús calla ara, a la teva vida, no et pensis que no té res a dir. Està escoltant el que passa pel teu cor. Aviat continuarà el diàleg. Cada cop més a fons. Voldria que et deixessis trobar per Ell. De forma senzilla i natural, sense tensions.